

moet tot hij groot is, voor 'k hem naar 't bosch breng, of zou 't beter zijn dat ie nu al gaat? Hij klautert overal tegen op en voelt zich heelemaal thuis in m'n kamer. Zondag heb 'k hem voor 't eerst in een spar gezet. Hij klom dadelijk blij naar 't topje en zat daar wel 'n kwartier, waarna ie daalde en over de grond naar 'n eik golfde, die er vlak naasts tond. Daar haalde hij ook z'n hart eens op, maar toen ie naar benee kwam en ik m'n hand aan den stam bracht, liep ie er zelf op en heb 'k hem weer mee genomen. Wel gaf ie blijken van misnoegen maar 'k meende dat ie eigenlijk nog te klein was, om 's nachts alleen buiten te zijn en was blij, dat 'k hem weer veilig terug kon brengen. — Terwijl 'k dit alles schrijf speelt sjonnie op m'n tafel, knabbelt aan m'n lak, rommelt tusschen 'n bos margrieten terwijl ie op de rand van 't kannetje zit en schiet dan weer plots op m'n bewegende pen af, waar ie in hapt of duikelt over m'n linkerhand en voert de zotste bokkesprongen uit op 't papier, zoodat u de afdrukken van z'n kleine voetjes zoudt kunnen waarnemen, indien ik de zoeltjes vooraf had zwart gemaakt.

Zoo, nou hoop 'k dat u dit verhaal met even veel genoegen leest, als ik het schreef. 'k Vond het zoo prettig 't u te vertellen omdat u de dieren zoo lief hebt en al kent u mij niet, wat doet dat er toe? 't Gaat om 't geluk van een klein lief diertje en als 'k aan de aardige plaat in de Groene denk, waar alle mogelijke dieren u ter eer muziek maken, durf ik u wel vragen zoo goed te willen zijn mij in dezen te raden.

Zuster M. LIGTELJN, Herstellingsoord voor Onderwijzers, Lunteren.

Kinderwerk. — In het Septembernummer van D. L. N. noemt de heer Vuyck mij als de zender van een partijtje hommels, en de geachte Redactie laat onmiddellijk daarop de waarschuwing volgen van den heer Tolsma: „Wij en de kinderen”. Daar ik op deze wijze bij de kwestie geïnteresseerd ben, mag ik wel zoo vrij zijn, het volgende in 't midden te brengen:

Met den heer T. ben ik 't grootendeels, en met den geachten Redacteur heelemaal eens. Waar de laatste in z'n bijschrift zegt: „En nu lijkt het me wel mogelijk, om eenigszins gevorderde leerlingen te doen deelnemen aan een onderzoek, enz.” kan ik uit eigen ervaring verklaren, dat dit *zeer goed* mogelijk is, zonder dat daaruit de nadeelige gevolgen voortvloeien, die de heer T. vreest. Men moet echter geen medewerking vragen van leerlingen in een klas, waar het natuur-historisch onderwijs niet de sympathie van den onderwijzer heeft. Doch als de jongens ook maar eenigszins weten, hoe uitgebreid en mooi ons planten- en dierenrijk is, hoe veel er op dit gebied te zien en te bestudeeren en te genieten valt; als de onderwijzer zelf op een of ander terrein wat verzamelt, en de jongens daarin meelevens; als ze weten, dat er een mooi tijdschrift bestaat, waarin geleerde menschen over planten en dieren schrijven — als de onderwijzer dan op een keer zegt: „Jongens, er is een mijnheer, die eens graag weten wil, welke hommels er in deze streek rondvliegen”, dan kan men er van overtuigd zijn, dat er geen verkeerde gevolgen te duchten zijn. Later vertelt men ze dan een en ander van het resultaat van hun medewerking, en ze zijn o zoo blij, dat ze daaraan hebben mogen meehelpen!

Het plegen van wreedheid moet natuurlijk uitgesloten zijn. Ze moeten de diertjes levend meebrengen; als ze dan weten, dat deze pijnloos in 'n bedwelmflesch gedood worden, zal dit voor hen niets wreeds hebben.

Uit den aard der zaak zal men van de leerlingen niet zoo dikwijls dergelijke „diensten voor de wetenschap” vragen. En in deze hommelkwestie geloof ik, dat het nog wel zoo gemakkelijk is, als degene, die Dr. Vuyck een kleinen dienst wil bewijzen, er zelf met een vangflesch op uit gaat.

'n Bewijs nog, dat het wel eens aardig is, als men de kinderen „er niet geheel buiten laat.” Ik kreeg dezen zomer van een oud-leerling van me een mooie rups, die van de zeldzaam in ons land voorkomende *Gastropacha populifolia* bleek te zijn, en waarmede ik Dr. J. Th. Oudemans in Putten een groot genoegen kon doen.

Men kan bij grootere kinderen zoo gemakkelijk liefde en belangstelling voor de natuur aankweken; ook op de wijze, waarover het hier gaat. En waar die liefde en belangstelling aanwezig zijn, valt het den onderwijzer niet moeilijk, ook de natuurbescherming krachtig te bevorderen. Het lijkt mij niet onmogelijk, dat de onderwijzer z'n leerlingen zoover krijgt, dat ze vogelnesten met rust laten, zeker de jongens van de hoogste klas.

Herwen, Sept. '23.

L. H. SCHOLTEN.